

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้และลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงชาวไทยในสถานบันเทิงย่านพัฒนาพงษ์ และนำมาเปรียบเทียบกับสากลลักษณะของภาษาพิตจิน ข้อมูลได้มาจากการสัมภาษณ์และบันทึกเสียงกลุ่มตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษโดยเจ้าของภาษา สถานที่เก็บข้อมูลได้แก่สถานบันเทิงที่กลุ่มตัวอย่างทำงานอยู่ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 30 คนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มเท่าๆกันตามประสบการณ์การทำงาน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน และเปรียบเทียบกับสากลลักษณะของภาษาพิตจินโดยใช้แนวคิดของบิกเกอร์ตัน (Bickerton, 1981), ทอดด์ (Todd, 1984) และโรเมน (Romaine, 1994) ค่าสถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ t-test และ f-test

ผลการวิจัยพบว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดมี 2 วิธี ได้แก่ การจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และการสอบถามพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทิง และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าลักษณะภาษาอังกฤษที่พูดโดยกลุ่มตัวอย่างแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 28 ประการซึ่งสามารถจัดเป็นหมวดหมู่ได้ 9 หมวด ได้แก่ การซ้ำคำหรือวลี การใช้คำศัพท์ การใช้คำนาม การใช้คำสรรพนาม การใช้คำกริยา การใช้คำคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ การใช้คำสันธาน การใช้คำบุพบท และการใช้ประโยค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบด้วยว่าประสบการณ์การทำงานมีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง โดยการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น 9 ประการ ได้แก่ การใช้คำนำหน้านาม การแสดงรูปปฏิเสธ การไม่ปรากฏประธานของประโยค การใช้สัมพันธกริยา การใช้ประโยคความเดียว การใช้คำสันธาน การใช้รูปกริยาเรียง การใช้กริยาช่วย และการแสดงรูปเปรียบเทียบ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า ยกเว้นในด้านการแสดงรูปเปรียบเทียบ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษที่พูดโดยกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะที่สอดคล้องกับสากลลักษณะของภาษาพิตจินทั้งสิ้น 8 ประการ ได้แก่ การซ้ำคำหรือวลี การใช้คำศัพท์ การไม่ปรากฏคำนำหน้านาม การไม่ผันกริยาตามกาลและพจน์ของประธาน การใช้คำกริยา การใช้คำสรรพนาม การใช้คำ บุพบท และการใช้ประโยค